

VIÐMERKINGAR

En racistisk nation

LEIF
JACOBSEN
Eiði

Gideon Levy skriver í artikkelen, One racist nation, í det ísraelske dagblað Haaretz, at móðsat uðseendat er valgeni í þessu ugi viktige, forði de vil uðstillu Ísraels sande ansigt og dets skjulte ambitioner. Mere end 100 kandidater vil blive valgt til Knesset på baggrund af ét program – det racistiske program. Hvis vi er vant til at tænke, at hver israeler har tre meninger, er det nu åbenbart, at næsten alle israelere har en mening – racisme. Valget 2006 vil gøre dette klarere end nogensinde før. Et absolut flertal af Knessets medlemmer i det 17. Knesset vil have et standpunkt baseret på en løgn: at Israel ikke har en partner for fred. Et absolut flertal af Knessets medlemmer i det næste Knesset tror ikke på fred, de ønsker det heller ikke – lige som deres vælgere – og være end det, at de anser ikke palæstinensere som lige mænd. Racisme har aldrig haft så mange åbne tilhængere. Det er det store hit i denne valgkampagne.

Man behøver ikke at være Avigdor Lieberman for at være racist. Den foreslåede "fred" af Ehud Olmert er ikke mindre racistisk. Lieberman ønsker at holde dem væk fra Israels grænser, Olmert og folk af hans slags ønsker at holde dem fra ude af bevidstheden. Ingen taler om fred med dem, ingen ønsker det virkeligt. Kun "adskillelse" – pointen er, at de skal ud af synsfeltet. Det eneste på tapetet, det "ensidige arrangement", er ikke kun baseret på løgnet, at der ikke er en partner, er ikke kun baseret eksklusivt på israelernes "behov" på grund af en følelse af overlegenhed, men fører også til et farligt adfærdsmønster, som totalt

ignorerer eksistensen af den anden nation.

Problemet er, at denne følelse er baseret helt og holdent på en illusorisk antagelse. Palæstinenserne er der, lige som israelerne. De vil derfor være tvunget til at minde israelerne om deres eksistens på en måde, som både de og israelerne kender, gennem vold og terror.

Det mørke kapitel i Israels historie begyndte i Camp David, da det lykkedes Ehud Barak at plante den usandhed, at der ikke er nogen at snakke med på den palæstinensiske side, at israelerne tilbød dem himlen og de svarede igen med vold. Derefter kom de store terrorangreb og det israelske samfund trak sig ind i en sygdom af apati, aldrig set før. Mens det plejede at demonstrere fuldstændig ligegyldighed overfor palæstinensisk lidelse, spredte apatien sig og intensiverede til at omfatte svage israelere – arabere, de fattige, de skrantende. Fra det aspekt synes den aktuelle valgkampagne, mere kedelig end nogensinde, næsten som et udtryk for den offentlige omsorgs tilstand. Intet kan vække israelerne af deres koma – ikke fængslingen af nationen på den anden side af muren, ikke drabene og ødelæggelse, som israelerne såede i deres samfund og ikke lidelserne blandt de svage hos israelerne.

Hvem ville have troet i Israel 2006, at drabet på en 8-årig pige på tæt hold, som det skete sidste uge i Yamoun, knap nok blev nævnt; at det ubarmhjertige forsøg på at udvise en etiopier, som er gift med en israeler, bare fordi han ikke er israeler, ikke ville fremkalde et ramaskrig; og at resultatet af en opinionsundersøgelse viste, at et flertal af israelere – 68% – ikke ønsker at bo ved siden af en araber, ikke

skabte opstandelse. Hvis der i 1981 blev kastet tomater mod Shimon Peres og i 1995 var ophidselse mod Yitzak Rabin, så er der ingen tomater nu, ingen ophidselse og ikke engang nogen valgmøder.

Intet kan få israelerne ud på gaderne, intet kan ophidse dem. Et valg uden involvering og interesse er meget farligere for demokrati end en hvilken som helst tomat. Det er en demonstration af apati og ligegyldighed, som styret kan udnytte til at gøre, hvad det vil. Den kendsgerning, at der reelt ikke er forskel på de tre store partier, det ene siger: hele landet er mit, og det andet siger: næsten hele landet er mit, er dårlige nyheder for demokratiet. Valget er allerede afgjort. Et massivt flertal vil stemme for det racistiske arrangement, som ignorerer palæstinenserne, som foreslået af Kadima, Likud og i stor udstrækning Arbejderpartiet. Ingen af dem forsøgte at foreslå en retfærdig fred; deres ledere sagde intet om krigsforbrydelser og lidelse forårsaget af Israel. De vil blive ledsaget af det ekstreme højre og de ultra-ortodokse, og der har du det: en nation i hvilken racisme er den virkelige fællesnævner, som forener alle. Næsten alle vil sige nej til fred, ja til fortsat besættelse (selv om det er i ny forklædning) og ja til den totale fokusering på sig selv.

Moral er blevet et beskidt arbejde, og den værste fordærvelse i landets historie, besættelsen, blev ikke nævnt. Kun ensidige landkort, magen til hinanden, alle inkluderer højtliggende "bosættelsesblokke," en tilbagetrækning baseret på "israelernes behov," med en sikkerhedsmur og den frygtelige atmosfære af ligegyldighed svævende over det hele, ifølge Gideon Levy.

NOA NOA

miniature

2-12 ár

Sosialurinn 341800

**HANDILIN ER Á TREMUR VIÐ NÝGGJUM
NÚ: ALT FYRI DANSKAN PRÍS**

NOA NOA®

**Tróndargøta 26-27
tel 318200 · 218199**

OPIÐ:
Mánadag - Hósdag 10 - 18
Fríggjadag 10 - 19
Leygardag 10 - 16

Einsamallur í fjøruni

*Nú ein dagin fór eg út at leita eftir fjørublómum,
men eg fann onga líka vakra sum tú.*

Eg helt á fram at leita.

Hugsaði, at eg ikki mátti vera so svartskygdur.

*Einasta blóman, ið var so vøkur sum tú,
var í høvdi mínum.*

Til blómuna bygdi eg eina sandborg.

*Tá ið eg var um at verða liðugur, breyt ein alda
og tók bæði meg og sandborgina við sær.*

Á havinum fann eg bara ein rekavið at halda meg til.

Royndi at hugsa positivt,

men hvussu kann eg hugsa ljóst,

tá ið alt er svart her niðri?

Hvussu kann eg tað? So eg hugsi heldur um teg.

Lars Anderssen